דגייז ליה אבנים שלמות כתיב [א]דמחית מידי מתותיה ושקיל ליה דאי לא תימא הכי הא דאמר רב כהנא א] [ב]אבנים של קרנות חלולות היו דכתיב [1]ומלאו כמזרק כזויות מזבח הכא נמי אבנים שלמות אמר רחמנא אלא דמחית מידי מתותיה ושקיל ליה ה״נ דמחית מידי מתותיה ושקיל ליה דרש רבא מאי דכתיב [2]וילך ב] דוד ושמואל וישבו בנויות ברמה וכי מה ענין נויות אצל רמה אלא שהיו יושבין ברמה ועוסקין בנויו של עולם אמרי כתיב [3]וקמת ועלית אל המקום א)מלמד שבית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל ב)וארץ ישראל גבוהה מכל ארצות לא הוו ידעי דוכתיה היכא אייתו ספר יהושע בכולהו כתיב [4]וירד ג] ועלה הגבול ותאר הגבול בשבט בנימין ועלה כתיב וירד לא כתיב אמרי ש״מ הכא הוא מקומו סבור למבנייה בעין עיטם דמדלי אמרי ניתתי ביה ג)קליל כדכתיב [5]ובין כתפיו שכן ואיבעית ד] אימא גמירי ד)דסנהדרין בחלקו דיהודה ושכינה בחלקו דבנימין ואי מדלינן ליה מתפליג טובא מוטב דניתתי ביה פורתא כדכתיב ובין כתפיו שכן ועל דבר זה נתקנא דואג האדומי בדוד כדכתיב [6]כי קנאת ביתך אכלתני וכתיב [7]זכור ה׳ לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה׳ וגו׳ אם אבא באהל ביתי ה] אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה׳ וגו׳ [7]הנה שמענוה באפרתה מצאנוה בשדה יער באפרתה זה ו] יהושע דקאתי מאפרים מצאנוה בשדה יער זה בנימין דכתיב [8]בנימין זאב יטרף: **מתני׳** זבחי שלמי צבור [ג]ואשמות אלו הן אשמות אשם גזילות אשם מעילות אשם שפחה חרופה אשם נזיר אשם מצורע אשם תלוי שחיטתן בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפון [ד]ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע [ה]ונאכלין לפנים מן הקלעים ה)לזכרי כהונה [ז]לכל ז] מאכל [ח]ליום ולילה [ט]עד חצות:

דגייז ליה. אחר שיבש סתר הבנין מעל חלקו של יהודה: ופרכינן **והא אבנים שלמות כתיב.** שיהא חלק ולא פגימות פגימות ואי אפשר לסתירה להיות חלקה: **דמחית מידי מתותיה.** כלומר במקומו על (כנגד) חלקו של יהודה הניח עץ ארוך ועוביו כעובי המלבן וחלק [והניח] בתוך המלבן ולא יכול להדביק ח] עם חלוקי האבנים ע״י שפיכת המיחוי של סיד וקוניא ולכשיבש קצת נטלו ונשאר מקומו חלק: **קרנות של מזבח חלולות היו.** נקבים נקבים עמוקים בארבעתן ט] שיפול דם החטאת ויבלע לתוכו: **כמזרק כזויות מזבח.** אלמא בית קיבול יש י] כמזרקים: **דמחית מידי מתותיה.** מקלות וקסמין [דקים] יא] נתן בין חלוקי האבנים וכשיבש הוציאם ונשארו מקומות יב] בנקבים חלוקים ולא הוצרך לפגום דפגימות לנקבים: **שהן** יג] **יושבים ברמה.** בעירו של שמואל: **נויו של עולם.** למצוא מקום לבית הבחירה מן התורה: **ועלית.** בכל יד] שצריך קרי עלייה ומשם לבית המקדש מלמד שבית המקדש היה גבוה מכל ארץ ישראל: **וארץ ישראל גבוהה מכל הארצות.** לא מיבעיא לן הכא ו) ולאו מהכא נפקא לן אלא מקרא אחרינא דכתיב (ירמיה טז וכג) לא יאמר עוד חי וגו׳ כי אם חי ה׳ אשר העלה ואשר הביא את בני ישראל מארץ צפון ומכל המקומות אשר הדחתים שם וגו׳: **דוכתיה.** מקומו היכן. מקום הגבוה בא״י בגבול מי הוא: **אייתו ספר יהושע.** לבדוק בגבולי השבטים ולא פירשו טו] שם באחד מכל השבטים פיאות גבוליהם לארבע רוחותיהם חוץ משבט יהודה ובנימין שנתפרשו שם כל הגבולים מסובבין ברוחותיה טז] ומקצועותיה גבול יהודה לדרומה של ארץ ישראל וארץ אדום גבולו לדרום על פני כולו ואורך גבול יהודה מן המזרח למערב על פני אורך כל גבולה של א״י ים המלח למזרח וים הגדול למערב והן מן יז] גבולי ארץ ישראל בפרשת אלה מסעי ז) וגבול לפוני של ארץ יהודה לא היה מכוון לארכו אלא התחיל למזרח מן הירדן ועולה למערב ומרחיב מאמצעו ופונה באלכסון לצפון ועולה מדביר יח] ומרחיב לצד לצפון ח) אל הכתף יט] היבוסי היא ירושלים ומשהתחיל מן המזרח מונה כ] והולך עד ירושלים: **כתיב ועלה הגבול ולא כתיב וירד.** ועוד ח) כתיב כא] בעלייה (א) אחת מירושלים עד ראש ההר על פני גיא בן הינום כב] ומשם עד הים שהוא לרוח מערב כתיב ותאר הגבול וירד הגבול כג]: **ולא כתיב ועלה.** ונחלת בנימין בצפונה של נחלת יהודה וגבול נגב לבנימין הוא גבול צפונה ליהודה אלא שאין אורך נחלת בנימין מן המזרח ועד הים אלא עד ירושלים ועד ההר אשר על כד] גיא בן הינום ועד קרית יערים כה]: **כתיב ועלה ותאר ולא כתיב וירד.** ותאר אינה לא עליה ולא ירידה למדנו שראש ההר אשר על גיא בן הינום הוא גבוה מן הכל ולמעלה מירושלים דמירושלים ולשם כתיב ועלה: **סבור למיבנייה בעין עיטם.** נראה בעיני שהוא מעין מי נפתוח האמור שם ח) [יהושע טו] אחר עליית ההר אשר על פני גיא בן הינום אשר לא נכתב ירידה בינתיים: **ניתתי ביה קליל.** נעשה אותו נמוך מעט ובנהו בירושלים שהיא למטה כדכתיב כתפיו ולא כתיב ראשו: **ואיכא** כו] **דאמרי.** האי דלא בנאה בעין עיטם משום דרחיק שם נחלת בנימין מנחלת יהודה יותר משיעור הר הבית ואפשר כז] לסמוך לשכת הגזית לעזרה ואנן בעינן סנהדרין בעזרה דכתיב וקמת ועלית וגו׳ וצריכה להיות בחלקו של יהודה כדמפרש ואזיל ט) גמירי סנהדרין בחלקו של יהודה כדכתיב (בראשית מט) ומחוקק מבין רגליו: **את כל ענותו.** אשר עינה את עצמו לעסוק ולדעת ונשבע ונדר אם אבא באהל וגו׳: **מתני׳ זבחי שלמי צבור.** כבשי עצרת: **אשם גזילות.** האמור בשבועת הפקדון (ויקרא ה): **אשם מעילות.** הנהנה מן ההקדש: **אשם שפחה חרופה.** י) הבא על שפחה כנענית המיועדת כח] לעבד עברי: **אשם נזיר.** שנטמא במת דכתיב ביה והזיר לה׳ את ימי נזרו וגו׳ (במדבר ו): **אשם תלוי.** ספק שגג בכרת ספק לא חטא והוא כתוב בויקרא [ה] גבי אשם מעילות. אשם ודאי ל״ג שכל אלו שהוזכרו אשמות ודאין הן חוץ מאשם תלוי: **שתי מתנות שהן ארבע.** דבאשם נמי בעינן זריקת סביב דכתיב במקום אשר ישחטו וגו׳ (ויקרא ז): **ונאכלין לפנים מן הקלעים.** דכתיב באשם בויקח קרח [במדבר יח] לכל אשמם וגו׳ בקדש הקדשים תאכלנו וגו׳. וזבחי שלמי צבור בגמרא [נה.] מפרש מנא ליה:

דגייז ליה. תימה מעיקרא ליעבד מלבן בענין זה: **אבנים שלמות כו׳.** תימה דהוה ליה לאקשויי לא תניף עליהם ברזל אמר רחמנא ויש לומר שהש״ס קיצר כאן ורוצה לומר כמו שמדקדק הש״ס במסכת ע״ז פרק רבי ישמעאל (דף נב:) גבי אבני מזבח ששקצום אנשי יון ליתברינהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליגסרינהו לא תניף עליהם ברזל כתיב ואם תאמר וליעביד על ידי שמיר דבבית שני הוה שמיר כדמוכח בסוטה פרק עגלה ערופה (דף מח.) דקתני משמתו נביאים הראשונים בטל אורים ותומים [והיינו בית ראשון כט]] משחרב בית המקדש בטל השמיר והיינו בית שני דאי בית ראשון ליערבינהו וליתנינהו דמשמתו נביאים הראשונים היינו חורבן הבית כדתניא בגמרא משחרב בית המקדש בטלו אורים ותומים והיינו בית ראשון דחמשה דברים חסר בית שני מבית ראשון כדאיתא ביומא (דף כא:) ובטל השמיר היינו לאחר בית שני וכן הא דקאמר רבן שמעון בן גמליאל התם משחרב בית המקדש ניטל טעם ל] פירות ומסתמא בבית שני שחרב בימיו איירי תדע דאשכחן בבית שני שהיו פירותיהם מתברכים בימי שמעון בן שטח שנעשו חיטין ככליות של שור הגדול (תענית דף כג.) ועוד יש להביא ראיה דהוה שמיר בבית שני מעובדא דדמא בן נתינה שמו לא] דפרק קמא דקדושין (דף לא.) ובפרק שני דמסכת ע״ז (דף כג:) שבקשו ממנו חכמי ישראל אבנים לאפוד ואבני אפוד בעו שמיר כדמוכח לב] פרק עגלה ערופה (סוטה דף מח:) מדכתיב במלואותם ואפי׳ רבי יהודה דפליג עליה ואמר שמיר שבו בנה שלמה את בית המקדש מודה דלאבני אפוד נמי בעו שמיר כדמוכח פרק מי שאחזו (גיטין דף סח.) גבי בנין בית המקדש שעשה שלמה דקאמר היכי נעביד איכא שמיר דאייתי משה לאבני אפוד והיא על כרחין רבי יהודה היא דלר׳ נחמיה לא הוה בעי שמיר למקדש ועובדא דבן נתינה בבית שני לג] דקאמר הדר לשנה אחרת נולדה לו פרה אדומה בעדרו ושבע פרות היו הראשונה עשה משה שניה עשה עזרא כדתנן במסכת פרה (פ״ג מ״ה) וכמו כן קשה בפרק רבי ישמעאל במסכת ע״ז (דף נב:) אמאי גנזו בית חשמונאי אבני מזבח ששקצום אנשי יון כיון דאפשר על ידי שמיר ויש לומר דשמיר אין עושה אותן שלמות שלא תחגור בה הצפורן ופרק קמא דחולין (דף יח.) אמרינן וכמה כדי פגימת המזבח כדי שתחגור בה צפורן ומיהו קשה בית לד] המקדש כתיב אבן שלמה מסע נבנה וקאמר רבי יהודה דהוה שמיר לבית המקדש י): **ומלאו כמזרק כזוית מזבח.** הוה מצי לאתויי מתני׳ דמסכת מדות (פ״ג מ״ב) ובקרן מערבית דרומית היו שני נקבים כמין שני חוטמין דקין שהדמים לה] היו נתונים על יסוד דרומית יורדין בהן ומתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון אלא ניחא ליה לאיתויי דרב כהנא משום לו] קרא ובקונטרס פירש שהנקבים היו בד׳ קרנות שיפול דם חטאת לתוכן לז] ויבלע ותימה לפירושו שלא היו המתנות למעלה אלא כנגד חודה מבחוץ:

עין משפט נר מצוה

מא א מיי׳ פ״ד מהל׳ בית הבחירה הלכה טז:
מב ב מיי׳ שם הלכה ח:
מג ג מיי׳ פ״ה מהל׳ מעה״ק הלכה ג:
מד ד מיי׳ שם הלכה ו:
מה ה ו מיי׳ פ״ט שם הלכה א ופ״י שם הלכה ג:
מו ז מיי׳ שם פ״י הלכה י:
מז ח מיי׳ שם הלכה ז:
מח ט מיי׳ שם הלכה ח:

תורה אור השלם

1. יְהוָה צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם וְאָכְלוּ וְכָבְשׁוּ אַבְנֵי קֶלַע וְשָׁתוּ הָמוּ כְּמוֹ יָיִן וּמָלְאוּ כַּמִּזְרָק כְּזָוִיּוֹת מִזְבֵּחַ: זכריה ט, טו
2. וְדָוִד בָּרַח וַיִּמָּלֵט וַיָּבֹא אֶל שְׁמוּאֵל הָרָמָתָה וַיַּגֶּד לוֹ אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ שָׁאוּל וַיֵּלֶךְ הוּא וּשְׁמוּאֵל וַיֵּשְׁבוּ בְּנָוִית {בְּנָיוֹת}: וַיֻּגַּד לְשָׁאוּל לֵאמֹר הִנֵּה דָוִד בְּנָוִית {בְּנָיוֹת} בָּרָמָה: ש״א יט, יח-יט
3. כִּי יִפָּלֵא מִמְּךָ דָבָר לַמִּשְׁפָּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֶגַע לָנֶגַע דִּבְרֵי רִיבֹת בִּשְׁעָרֶיךָ וְקַמְתָּ וְעָלִיתָ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: דברים יז, ח
4. וַיְהִי לָהֶם הַגְּבוּל לִפְאַת צָפוֹנָה מִן הַיַּרְדֵּן וְעָלָה הַגְּבוּל אֶל כֶּתֶף יְרִיחוֹ מִצָּפוֹן וְעָלָה בָהָר יָמָּה וְהָיָה {וְהָיוּ} תֹּצְאֹתָיו מִדְבַּרָה בֵּית אָוֶן: וְעָבַר מִשָּׁם הַגְּבוּל לוּזָה אֶל כֶּתֶף לוּזָה נֶגְבָּה הִיא בֵּית אֵל וְיָרַד הַגְּבוּל עַטְרוֹת אַדָּר עַל הָהָר אֲשֶׁר מִנֶּגֶב לְבֵית חֹרוֹן תַּחְתּוֹן: וְתָאַר הַגְּבוּל וְנָסַב לִפְאַת יָם נֶגְבָּה מִן הָהָר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי בֵית חֹרוֹן נֶגְבָּה וְהָיָה {וְהָיוּ} תֹּצְאֹתָיו אֶל קִרְיַת בַּעַל הִיא קִרְיַת יְעָרִים עִיר בְּנֵי יְהוּדָה זֹאת פְּאַת יָם: יהושע יח, יב-יד
5. לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְהוָה יִשְׁכֹּן לָבֶטַח עָלָיו חֹפֵף עָלָיו כָּל הַיּוֹם וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן: דברים לג, יב
6. כִּי קִנְאַת בֵּיתְךָ אֲכָלָתְנִי וְחֶרְפּוֹת חוֹרְפֶיךָ נָפְלוּ עָלָי: תהלים סט, י
7. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְהוָה לְדָוִד אֵת כָּל עֻנּוֹתוֹ: אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדַר לַאֲבִיר יַעֲקֹב: אִם אָבֹא בְּאֹהֶל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל עֶרֶשׂ יְצוּעָי: אִם אֶתֵּן שְׁנַת לְעֵינָי לְעַפְעַפַּי תְּנוּמָה: עַד אֶמְצָא מָקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנוֹת לַאֲבִיר יַעֲקֹב: הִנֵּה שְׁמַעֲנוּהָ בְאֶפְרָתָה מְצָאנוּהָ בִּשְׂדֵי יָעַר: תהלים קלב, א-ו
8. בִּנְיָמִין זְאֵב יִטְרָף בַּבֹּקֶר יֹאכַל עַד וְלָעֶרֶב יְחַלֵּק שָׁלָל: בראשית מט, כז

ליקוטים

(שייך לעמוד הבא)

סבור למיבניה בעין עיטם. שאלת ממני דמקראי משמע דהר הבית והמקדש גבוה מירושלים, והכי אמרינן נמי (חגיגה ב׳ ע״א) כל קטן שיכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית אביו חייב להעלותו. והכי אמרינן בזבחים דסבור למיבנייה בעין עיטם שהוא המקום גבוה מכל ארץ ישראל, אלא משום דכתיב ובין כתפיו שכן נחיתו פורתא. מכל הני משמע שהר הבית גבוה מכל ירושלים, ועתה אני רואה שהיא גבוהה מהר הבית מכל סביבות הבית חוץ מצד הדרום אשר שם עמק יהושפט ושם לא היה בנין. **תשובה.** דע כי ב׳ דברים גרמו זה, והוא כי בהיות כי עכו״ם כבשו את הבית כמה פעמים ומשנאתם אותו ערו ערו עד היסוד בו. ועוד כדי שלא יהיה גבוה ממקום שלהם. ולפי שהמקום מדרון הגשמים היו שוטפין מידי שנה בשנה את העפר שהיה תיחוח ומוליכין אותו עד ששפל קרקעות הר הבית. וגם מלכי העכו״ם היו חופרים כדי לגלות יסודות הבית לבנות עליהם חומת הבית. תדע דתנן ביומא (נ״ג ע״ב) משניטל הארון אבן היתה שם מימות הנביאים ושתיה שמה גבוה מן הקרקע ג׳ אצבעות ועליה היה נותן, פי׳ המחתה של קטורת. ועתה שאלתי את פי העכו״ם ואמרו לי שהיא גבוה ב׳ קומות ויותר, וזו ראיה גמורה שנאכל קרקעות הבית. גם ירושלים נחרבה כמה פעמים ומפולת הבתים נעשה תל, וברבות הימים נכבש המקום ההוא ונעשה קרקע ובנו עליה בתים, וכן תמצא עוד היום בנינים תחת הבתים, ואפילו [illegible] אשר חפרו בעומק לא יגיעו לקרקע בתולה. ועד היום מהבתים [illegible] עולים למקדש ואפילו בית הכנסת אמרו אסור לבנות בנין גבוה ממנו, וכל שכן בית המקדש דכתיב לרומם את בית אלהינו. עוד משמע דציון היה בהר דכתיב הר ציון, ועתה אני רואה בתים גבוהים [illegible] (רדב״ז ח״ב סימן תרל״ט):

מסורת הש״ס

א) סנהדרין פז. [קידושין סט.] ספרי שופטים קנב, ירוש׳ סנהדרין פ״א ה״ג, ב) ספרי דברים כג, עקב לז, שופטים שם, ג) [תרגום יונתן של יוקח נא מעט מים (בראשית יח) קליל מיא], ד) עי׳ ירוש׳ מכות פ״ב ה״ו ועי׳ מכילתא ס״פ יתרו ומשפטים ספ״ד, ה) ירוש׳ נזיר פ״ח ה״ב, ו) קידושין סט:, ז) במדבר לד ג-יג, ח) יהושע טו ח, ט, ט) ספרי ברכה שנב, י) כריתות יא., כ) [וע״ע תוס׳ סוכה מט. ד״ה שכל, וע״ז כג: ד״ה בקשו, וגיטין סח. ד״ה איכא, ותוס׳ חולין יח. ד״ה וכמה]:

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה כתיב ועלה וכו׳ ועוד כתיב עליה אחת מירושלים אל ראש ההר אשר על פני:

מוסף רש״י

הובא בעמ׳ הבא

שינויי נוסחאות

א] כהנא קרנות של מזבח חלולות כל״ל (*ש״מ וברש״י): ב] וילך הוא ושמואל כל״ל (גליון): ג] נ״א וירד הגבול ותאר (*ש״מ). ור׳ אות כה. נ״א כתיב ועלה הגבול ותאר הגבול בשבט בנימין ועלה כתיב ותאר לא כתיב אמרי (כיר״א וק׳ וצ׳). ועי׳ מהרש״א סוד״ה בכולהו: ד] ואיכא דאמרי גמירי (כתה״י וש״מ): ה] ל״ל ביתי וגו׳ אם (כתה״י): ו] גי׳ הערוך ערך הנה זה ספר יהושע. ע״ש פי׳ נכון (הגרי״ב): ז] ל״ל בכל (כתה״י): ח] להידבק (כתה״י): ט] ל״ל היו בארבעתן (ש״מ): י] יש להם (*ש״מ): יא] בכתה״י וד״ו חלקים: יב] מקומותם כנקבים חלולים [נ״א חלקין] ולא הוצרך לפגום בהם פגימות לנקבים והס״ד (ע״פ כתה״י וש״מ): יג] ל״ל שהיו (*ש״מ): יד] מכל שצריך קרי עלייה משם לבית כל״ל (*ש״מ): טו] ל״ל פירש (ש״מ): טז] ברוחותיהם ובמקצעותיהם (כי״פ): יז] והן הן (כתה״י וד״ו): יח] לשון הפסוק ועלה הגבול דְּבִרה (יהושע טו, ז): יט] ל״ל כתף (ש״מ): כ] ומנה והלך עד ירושלים כתיב ועלה כל״ל והד״א (ע״פ כתה״י ש״מ וצ״ק): כא] כתיב בו עלייה אחת כל״ל (*ש״מ): כב] בש״מ נוסף ועד קרית יערים: כג] הגבול ולא הד״א (*ש״מ וצ״ק): כד] על פני גיא (*ש״מ): כה] כאן נשמט קטע ונכב כל״ל יערים והיינו דאמר הכא בכולהו כתיב וירד הגבול ותאר הגבול בשבט בנימין ועלה כתיב וירד לא כתיב. ה״ג והכי פירושא, בכל תחומי יהודה הנזכרים בצפון שהם משלמת נחלת בנימין ולהלן לצד מערב וסמוכים לגבול דרומי של שאר שבטים כתיב בהו וירד הגבול ותאר ולא כתיב ועלה וכל כמה שהגבול צפוני של יהודה מתמשך לנחלת בנימין מן המזרח עד קרית יערים כתיב ועלה ותאר והד״א (ע״פ כתה״י ד״ו ש״מ). לפנינו נשמט בדלוג הדומות יערים, יערים. עי׳ בש״מ: כו] [illegible] כז] ל״ל ואי אפשר (כתה״י וד״ו): כח] ל״ל המיוחדת (כתה״י וכ״ה בכתה״י): כט] [illegible] בית ראשון [illegible] ל] [illegible] לא] [illegible] לב] [illegible] לג] [illegible] לשנה (ש״מ): לד] ל״ל דבבית [illegible] (ש״מ): לה] שהדמים הניתנים על יסוד מערבי ועל יסוד דרומי יורדין בהן כו׳ כל״ל (שמכ״י וצ״ק): לו] משום דמיתי קרא (ש״מ): לז] ל״ל ויבלע לתוכן (ש״מ):

שיטה מקובצת **דאמר** רב כהנא קרנות של מזבח חלולות היו. (תיבת אבנים נמחק). וי״מ קרנות המזבח חלולות היו כדתנן במס׳ מדות (פ״ג מ״ב) בקרן מערבית דרומית היו שני נקבים כמין שני חוטמין דקין שהדמים הניתנים על יסוד מערבי ועל יסוד דרומי יורדין בהם ומתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון: **בכולהו** כתיב וירד הגבול ותאר הגבול [illegible] שעין עיטם גבוה מכולם ועין עיטם זה מי נפתוח [illegible]